

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **D. Š.**, zastoupená Mgr. et MUDr. Janou Kollrossovou, advokátkou se sídlem nám. Republiky 29, Plzeň, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 2. 2006, č. X, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 16 Cad 59/2006, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 10. 2007, č. j. 16 Cad 59/2006 - 146,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná svým rozhodnutím ze dne 24. 2. 2006, č. X, zamítla žádost žalobkyně o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Plzni – jih ze dne 17. 2. 2006 není žalobkyně plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 35 %. Podle § 39 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66%. Proto žalovaná žádost žalobkyně o plný invalidní důchod zamítla, přičemž dodala, že žalobkyni nadále náleží částečný invalidní důchod.

V žalobě proti výše uvedenému rozhodnutí žalované žalobkyně předně uvedla, že místo odkazu na § 38 zákona o důchodovém pojištění měl být správně v jejím výroku uveden odkaz na § 39 zákona o důchodovém pojištění. Dále namítla, že žalovaná při svém rozhodování

vycházela ze zcela nedostatečných podkladů a chybně posouzeného zdravotního stavu žalobkyně. Žalobkyně dne 11. 3. 2002 utrpěla pracovní úraz, v jehož důsledku nadále trpí zdravotními problémy. Svůj nepříznivý zdravotní stav doložila kopiemi znaleckých posudků z oboru neurologie a psychiatrie uplatněných v řízení vedeném pod sp. zn. 16 C 314/2004 u Okresního soudu Plzeň - město, jehož předmětem je odškodnění za zmíněný pracovní úraz. Vyjádřila názor, že v důsledku hypertenze, psychického postižení a CC a CB syndromu je její pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti vyšší než 66 %, čímž splňuje podmínku uvedenou v § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, pro vznik nároku na plný invalidní důchod. Navrhla proto, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 2. 10. 2007, č. j. 16 Cad 59/2006 - 146, žalobu žalobkyně zamítl. Soud uvedl, že v § 38 zákona o důchodovém pojištění jsou obecně stanovené podmínky vzniku nároku na plný invalidní důchod, a že toto ustanovení bylo použito v souladu se zákonem a nemělo vliv na zákonitost vydaného rozhodnutí. Dále soud shledal nedůvodnou žalobní námitku ohledně neúplně zjištěného skutkového stavu a nesprávného závěru žalované o stupni invalidity žalobkyně. Pro posouzení, zda k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí byla žalobkyně plně invalidní si soud vyžádal posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště Plzeň (dále jen „Posudková komise“). Žalovaná byla posudkem výše jmenované ze dne 22. 5. 2006 shledána k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí částečně invalidní, přičemž míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti byla posudkem stanovena podle kapitoly XV., oddílu F, položky 2, písm. c) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. 35%. Soud konstatoval, že tento posudkový závěr je zcela v souladu s posudkovým závěrem lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň – jih ze dne 17. 2. 2006. Doplněné posudky Posudkové komise ze dne 26. 6. 2006, 20. 11. 2006, 15. 1. 2007, 10. 4. 2007 a 6. 6. 2007 vždy setrvaly na závěrech obsažených v posudku Posudkové komise ze dne 22. 5. 2006. K tomu, aby byl stupeň invalidity postaven najisto si soud vyžádal posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště Praha. Posudkem této komise ze dne 6. 9. 2007 byla stanovena míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle kapitoly XV., oddílu F, položky 2, písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. 25%, přičemž tato hodnota byla pro další postižení podle § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. zvýšena o 10%. Celková míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti tak byla zhodnocena 35%. K tomu soud vyjádřil, že všechny tři posudkové orgány stanovily míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobkyně 35%. S ohledem na tyto skutečnosti proto vzal soud stupeň invalidity žalobkyně, odpovídající invaliditě částečné, za prokázaný. Uvedl, že nepovažoval za nutné konstatovat obsah znaleckých posudků v oboru psychiatrie a neurologie, neboť byly opakovaně hodnoceny Posudkovými komisemi. Soud uzavřel, že se žalobkyni nepodařilo prokázat, že by k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalované byla plně invalidní, a proto její žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) vyjádřila přesvědčení, že ke dni vydání rozhodnutí žalované splnila podmínky pro vznik nároku na plný invalidní důchod, který jí měl být proto přiznán. Namítla, že soud nevzal v úvahu jí předložené znalecké posudky z oboru neurologie a psychiatrie a neprovedl jimi důkaz. Je z nich zřejmé, že není schopna žádného zaměstnání, od úrazu je v podstatě po celou dobu v pracovní neschopnosti. Stěžovatelka dále vyjádřila nesouhlas s jednotlivými posudky Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí vypracovaných v průběhu řízení před soudem. Uvedla, že z valné části byly komise chybně obsazené, protože v nich nezasedal psychiatr, při své činnosti postupovaly v rozporu s přílohou č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. a byly ve své většině vypracovány bez kontaktu se stěžovatelkou. Závěry v nich obsažené jsou v příkrém rozporu se závěry ošetřujících lékařů, podle kterých stěžovatelka trpí zásadní poruchou statiky a dynamiky krční páteře. Stěžovatelka dále vyjádřila výhrady k práci Posudkové komise Ministerstva práce

a sociálních věcí, pracoviště Praha, která byla nejen chybně obsazena, a jejíž postup a jednání bylo neetické, neprofesionální a jejíž závěry jsou proto neobjektivní. Namítla, že žádný z posudkových lékařů se nevyjádřil, zda by nemohl být úraz a jeho následky posuzovány podle kapitoly XV., oddílu G – stavy po úrazech – bodu 6, písm. c) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kdy u stěžovatelky jde o komplikované, mnohočetné pourazové následky na několika systémech, přičemž podle této položky pak mohl být přiznán plný invalidní důchod. Stěžovatelka proto navrhla, aby byl proveden posudek vypracovaný IPVZ, který by řádně zhodnotil zdravotní stav a míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 10. 2007, č. j. 16 Cad 59/2006 - 146, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka v první řadě uvedla jako důvod kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li taková vada mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatelka tento důvod spatřuje v neprovedení důkazů předloženými znaleckými posudky a dále v četných pochybeních Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, protože soud vycházel z nesprávných závěrů v nich obsažených.

Nejvyšší správní soud neshledává tuto námitku důvodnou. Stěžovatelka předložila k prokázání svých zdravotních potíží kopie znaleckých posudků, které si vyžádal Okresní soud Plzeň-město v řízení vedeném pod sp. zn. 16 C 314/2004, jehož předmětem je odškodnění za pracovní úraz ze dne 11. 3. 2002. Krajský soud vzal v úvahu tyto stěžovatelkou předložené listiny, když uvedl, že závěry v nich obsažené byly opakovaně hodnoceny Posudkovými komisemi Ministerstva práce a sociálních věcí. Krajský soud vycházel ze závěrů obsažených v posudcích Posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, které, což je třeba zdůraznit, rozhodovaly i se znalostí posudků vyžádaných jiným soudem pro jiné řízení, z nichž je patrné jiné obsahové zaměření, neboť se vztahují k odškodnění za pracovní úraz a nikoli k poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud postupoval s ohledem na znění § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, když si pro posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalované vyžádal posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště Plzeň, ze dne 22. 5. 2006. S velkou pečlivostí jej krajský soud posléze doplnil řadou údajů, přičemž pro objektivitu si následně vyžádal posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště Praha, ze dne 6. 9. 2007. V této souvislosti je třeba jako rozhodnou zmínit tu skutečnost, že jednotlivé posudky Posudkových komisí ze dne 22. 5. 2006, 26. 6. 2006, 20. 11. 2006, 15. 1. 2007, 10. 4. 2007, 6. 6. 2007 a 6. 9. 2007 vždy dospěly k týmž závěrům ohledně stěžovatelčina poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Shodně je v nich uvedena 35% míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Nejvyšší správní soud proto nemá důvod o závěrech v nich obsažených jakkoli pochybovat, zatímco

v kasační stížnosti vůči nim stěžovatelka uplatňuje řadu námitek, ovšem bez bližší konkretizace a polemizuje s posudkovými závěry v nich obsaženými.

Podle § 6 odst. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb. pro stanovení procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti je nutné určit zdravotní postižení, které je příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Je-li těchto postižení více, jednotlivé hodnoty poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se nečítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení, a to se zřetelem k závažnosti ostatních zdravotních postižení. Nejvyšší správní soud stěžovatelku z lidského hlediska chápe, nicméně s ohledem na shora uvedené plyne, že není rozhodující množství poruch, či zdravotních komplikací, nýbrž to postižení, které je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Nejvyšší správní soud dále v dané souvislosti odkazuje na právní závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, dostupném na www.nssoud.cz, podle kterých si soud v řízení o přezkoumání rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení vyžádá posouzení zdravotního stavu Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí. Nevzbuzuje-li obsah podaného posudku pochybnosti o své úplnosti a správnosti, není odůvodněn požadavek na doplnění dokazování ustanovením znalce podle § 127 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s. Nad to Nejvyšší správní soud podotýká, že posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí má v řízení, jehož předmětem je přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ve věcech důchodového pojištění, charakter znaleckého posudku *sui generis*.

Stěžovatelka jako další důvod kasační stížnosti uvádí důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatelka tento důvod kasační stížnosti spatřuje v tom, že splňuje podmínky pro vznik nároku na plný invalidní důchod, přičemž soud vycházel z nesprávných závěrů obsažených posudcích Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí.

Ani tuto námitku nehledává Nejvyšší správní soud důvodnou. Úvodem je třeba poukázat na skutečnost, kterou již správně zmínil i krajský soud, a to, že Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí se zabývaly zhodnocením stěžovatelčina zdravotního stavu nikoli k okamžiku vyhotovení posudku, nýbrž k okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalované. Jejich cílem bylo zhodnotit jaký byl zdravotní stav stěžovatelky, resp. zda došlo k naplnění podmínek stanovených § 39 odst. 1 písm. a) nebo b) zákona o důchodovém pojištění, tedy přezkoumat, zda u stěžovatelky k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí poklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 % nebo zda byla pro zdravotní postižení schopna soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Právní základ pro tento postup je obsažen v § 75 odst. 1 s. ř. s. podle něhož soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (žalované). Ke skutečnostem pozdějším se nepřihlíží, čemuž krajský soud dostál. Na základě těchto posudků pak dospěl k závěru, že stěžovatelka nebyla k datu vydání plně invalidní, neboť míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovená posudky Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí na 35 % nedosahuje míry 66 % požadovanou § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, pro vznik nároku na plný invalidní důchod. Nejvyšší správní soud proto neshledal

za potřebné provést další šetření za účelem řádného zhodnocení poklesu stěžovatelčiny schopnosti soustavné výdělečné činnosti, který má za dostatečně prokázaný.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že důvody kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. nejsou dány, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení podle zákona nelze přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu